

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **I. P.**, zastoupen: Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha, 4 proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, týkající se řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. února 2014, č. j. OD 39/14-3/67.1/14013/St, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. října 2015, č. j. 51 A 9/2014 - 28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Městský úřad v Turnově uznal svým rozhodnutím ze dne 15. listopadu 2013 č. j. OD/13/145930/PRS žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném v době rozhodnutí, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců a povinnost uhradit náklady správního řízení v částce 1.000 Kč.

[2] Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal. Žalovaný však na základě § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jeho odvolání zamítl napadeným rozhodnutím jako opožděné.

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce správní žalobou, v níž uvedl, že odvolání podal včas prostřednictvím svého zmocněnce formou e-mailu bez zaručeného elektronického podpisu dne 12. prosince 2013, tedy ve lhůtě 15 dní od doručení rozhodnutí správního orgánu dne 29. listopadu 2013. Zmocněnec následně potvrdil odvolání dne 17. prosince 2013 shodným podáním, které již bylo podepsáno uznávaným elektronickým podpisem zasláným ze stejné elektronické adresy. Včasné e-mailové podání ze dne 12. prosince 2013 je tedy podle žalobce klíčové, ale žalovaný ho ve svém rozhodnutí nijak nezmiňuje. V této souvislosti uvedl, že mu elektronická podatelna Městského úřadu v Turnově nezaslala potvrzení o přijetí zprávy ze dne 12. prosince 2013, ostatně je údajně nezasílá nikdy. Správní orgán také zaměnil obsah tohoto podání s předchozím podáním žalobce ze dne 2. prosince 2013. Žalobce v případě pochybností navrhl jako důkaz vyžádat vyjádření provozovatele e-mailového serveru, zda byla zpráva zmocněnce ze dne 12. prosince 2013 předána serveru příjemce zprávy s obsahem předkládaným žalobcem.

[4] Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) zamítl podanou žalobu v návěti označeným rozsudkem. V odůvodnění uvedl, že spor mezi stranami spočívá v existenci podání ze dne 12. prosince 2013 a žalobcem předložený důkaz o jeho odeslání (tzv. *printscreen*) nic neprokazuje. Podle krajským soudem citované judikatury Nejvyššího správního soudu je totiž při elektronickém podání účastníka řízení rozhodný okamžik dojití podání správnímu orgánu, zatímco *printscreen* je s to prokázat nanejvýš odeslání podání, nikoliv zda (a kdy) podání došlo správnímu orgánu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. září 2015, č. j. 8 As 6/2015 - 37, všechny citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). Krajský soud tedy konstatoval, že podání ze dne 12. prosince 2013 správnímu orgánu nedošlo, žalobce o doručení nepředložil žádný důkaz a správní orgán jeho doručení nezjistil ani ve své podatelně.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 7. prosince 2015 kasační stížnost, kterou doplnil o potřebné náležitosti podáním ze dne 28. ledna 2016. V kasační stížnosti namítal, že rozsudek krajského soudu je založen na nesprávném právním posouzení, a tento důvod podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Podle stěžovatele bylo mezi stranami sporné to, zda 12. prosince 2013 stěžovatel podal odvolání, které bylo přijato žalovaným. V této souvislosti uvádí: „*Krajský soud se přiklonil k názoru žalovaného, a sice že podání odvolání nebylo dne 12. 12. 2013 učiněno.*“ Stěžovatel pak pokračuje tvrzením, že „*krajský soud pak ze spisu zjistil, že 12. 12. 2013 bylo správnímu orgánu skutečně doručeno e-mailové podání z elektronické adresy zástupce žalobce, avšak dle spisu je obsah tohoto podání odlišný od obsahu tvrzeného žalobcem.*“. Za takového stavu bylo podle stěžovatele nutné doplnit ve věci dokazování, neboť byla zpochybněna listina obsažená ve správním spise, a soudní rozhodnutí se tak nemůže opírat o spis, ale je nutné, aby se opíralo o dále provedené dokazování. Jinak řečeno, sporným není, jestli bylo podání učiněno, protože ve spise existuje listina, která toto prokazuje, ale obsah podání, který by stěžovatel nebyl schopný prokázat ani případným potvrzením o doručení podání, pokud by toto potvrzení zároveň neobsahovalo přílohu se samotným textem podání. Krajský soud tak postavil rozsudek na nesprávné úvaze, že k prokázání tvrzení stěžovatele je nutné předložit potvrzení o doručení e-mailu, které by ale s největší pravděpodobností nic nového do zjištěného stavu nepřineslo.

pokračování

[7] Stěžovatelem byly v řízení před krajským soudem navrženy dva důkazy, které podle něj měly prokázat jeho tvrzení. Prvním bylo kontaktování provozovatele elektronických poštovních služeb za účelem vyžádání si kopie e-mailu a zjištění jeho obsahu. Druhým návrhem bylo ohledání originálu elektronické zprávy z počítače jeho zástupce, který odvolání podával, za stejným účelem. Namítá, že se krajský soud k těmto návrhům na doplnění dokazování nevyjádřil, což je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a důvodem pro zrušení rozhodnutí.

[8] Krajský soud měl také pochybit tím, že další důkaz (*printscreen* elektronické zprávy odeslané 12. prosince 2013) podrobil úvahám, aniž by ho jako listinný důkaz provedl, což před hodnocením důkazu musel učinit. K provedení důkazu muselo být podle stěžovatele obligatorně nařízeno jednání. Kvůli neprovedení důkazů, které byly způsobilé prokázat tvrzení stěžovatele, byl rozsudek nezákonný.

[9] Ke krajským soudem citované judikatuře Nejvyššího správního soudu, zejména k rozsudku č. j. 7 Afs 113/2014 - 33 ze dne 31. října 2014 stěžovatel uvedl, že prokazuje správnost jeho postupu a navíc se tento rozsudek netýká prokázání obsahu podání, nýbrž otázky, která v jeho věci nemá význam, a sice jestli podání došlo do dispozice správního orgánu.

[10] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti omezil jen na stručné a obecné konstatování, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou a napadený rozsudek za správný a souladný se zákonem, proto by kasační stížnost měla být zamítnuta. Jelikož vyjádření žalovaného nepřineslo žádné nové skutečnosti ani argumenty, nezasílal je Nejvyšší správní soud na vědomí stěžovateli k případné replice.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Důvody stížnosti, jak je stěžovatel obsahově vymezil, se opírají o § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[12] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[13] Spornou otázkou v nyní posuzované věci je to, zda 12. prosince 2013 bylo žalovanému doručeno elektronické podání zástupce stěžovatele. Na základě obsahu spisu dospěl Nejvyšší správní soud ke shodnému závěru jako krajský soud, a sice že 12. prosince 2013 nebylo správnímu orgánu doručeno žádné e-mailové podání zástupce stěžovatele. Tvrdí-li stěžovatel v kasační stížnosti, že „že 12. 12. 2013 bylo správnímu orgánu skutečně doručeno [nějaké, pozn. NSS] e-mailové podání z elektronické adresy zástupce žalobce“, argumentačně se zcela mýjí s rozsudkem krajského soudu. Problém se snaží obrátit k otázce obsahu podání, které považuje za nesporně doručené, ačkoli krajský soud dospěl ke skutkovému závěru přesně opačnému. Celá argumentace stěžovatele je tak postavena na chybném základě.

[14] Tento stěžovatelův úrok stranou je pochopitelný v kontextu konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, o kterou se ostatně krajský soud při svém rozhodnutí opíral a v rozsudku ji citoval. Jde zejména o rozsudek č. j. 8 As 6/2015 - 37 ze dne 4. září 2015, ve kterém soud rozlišil mezi doručováním písemností správním orgánem prostřednictvím e-mailu a e-mailovým podáním účastníka řízení vůči správnímu orgánu. Dále v něm Nejvyšší správní soud připomněl, že standardem pro posouzení včasnosti e-mailového podání ke správnímu

orgánu je okamžik jeho dojití (doručení). Pro zachování lhůty tak nestačí poslední den lhůty elektronické podání odeslat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 113/2014 - 33 ze dne 31. října 2014 a 5 Afs 77/2005 - 67 ze dne 18. července 2006).

[15] Pokud se účastník řízení rozhodne komunikovat se správním orgánem prostřednictvím e-mailu, který je nezaručeným prostředkem komunikace, je jeho povinností prokázat, že podání správnímu orgánu skutečně došlo, resp. nese riziko, že tento způsob komunikace z nějakého důvodu selže a podání správnímu orgánu včas nedoručí.

[16] Stěžovatel navrhl v řízení u krajského soudu provedení několika důkazů, kterými by bylo možno zjistit obsah podání, o kterém tvrdí, že bylo 12. prosince 2013 doručeno. Krajský soud tyto důkazy neprovedl z důvodu, že by nebyly schopné prokázat jedinou opravdu významnou skutečnost, a to zda, resp. kdy bylo podání doručeno správnímu orgánu. Touto otázkou se Nejvyšší soud již dříve zabýval ve shora zmíněném rozsudku č. j. 7 Afs 113/2014 - 33, kde rozhodl, že „[p]okud stěžovatel neobdržel potvrzení o doručení, nemohl být si jist, zda jeho podání bylo předáno městskému soudu. Měl se tedy pokusit o opakované doručení žaloby, popřípadě o doručení jinou formou, poštou či osobním doručením. Důkazy, které navrhoval stěžovatel, by vedly pouze k prokázání času odeslání elektronického podání, což by v projednávané věci s ohledem na citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu bylo irelevantní“.

[17] Stěžovatel neprokázal, že jeho podání ze dne 12. prosince 2013 bylo vůbec doručeno. Tato skutečnost mu vzhledem k výše uvedenému jde k tíži. Je otázkou, proč zástupce stěžovatele postupoval při podávání odvolání tak, jak tvrdí, že postupoval, *nota bene* když si je – jak tvrdí v kasační stížnosti – vědom toho, že konkrétní správní orgán údajně nikdy nezpravuje účastníky řízení o tom, že jejich podání bylo e-mailem doručeno (zda tak správní orgán činí, resp. nečiní správně, je pro posouzení nynější věci irelevantní). Posledním dnem lhůty pro podání odvolání byl 16. prosinec 2013, stěžovatel tak měl možnost využít i jiné „bezpečnější“ formy doručení podání.

[18] Ve vztahu k námitce stěžovatele, že se krajský soud nevyjádřil k návrhům na doplnění dokazování, je pravda, že se s těmito návrhy nevyřadil výslovně, ale nejde o vadu, pro kterou by rozsudek bylo možné považovat za nepřezkoumatelný či nezákonný, protože tak soud učinil *implicitě* odkazem na výše zmíněnou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Nedůvodná je i námitka vůči tomu, že krajský soud ve věci rozhodl bez jednání. Krajský soud tak postupoval se souhlasem stěžovatele podle § 51 odst. 1 s. ř. s.; stěžovatele vyzval, zda souhlasí s tím, aby ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, včetně poučení, že bude mít za to, že souhlas je udělen, pokud stěžovatel ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy nevyjádří nesouhlas, přičemž stěžovatel se v uvedené lhůtě, ani poté do rozhodnutí krajského soudu k výzvě nevyjádřil. To, že se krajský soud v rozsudku vyjadřoval k obsahu žaloby a jejích příloh ještě neznamená, že by ve věci prováděl dokazování, k němuž by muselo být nařízeno jednání. Krajský soud ostatně – přísně vzato – *printscreenem* podání ze dne 12. prosince 2013 nedokazoval; toliko s ohledem na výše citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatoval, proč tento důkaz neprovede, neboť nemá vypovídací potenci k prokázání, zda a kdy došlo podání správnímu orgánu (viz výše odstavce [14] a [16] odůvodnění tohoto rozsudku).

[19] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

pokračování

IV. Náklady řízení

[20] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu